

Christian Futtrup Erindringer barndom ungdom, skrevet oktober november 2020.

Det ældste billede jeg i første omgang kunne se på min nethinde af erindringer, er et billede hvor vi tre søskende var i bad i en stor zinkbalje på køkkengulvets, jeg husker ikke hvor mange vi var i baljen af gangen.

Da jeg kom i gang med at skrive, startede jeg med at gennemse billeder fra min første tid, så kom der så yderligere erindringer til overfladen - mange - rigtig mange.

Fra mit album med billeder fra min opvækst står der på de første sider skrevet med Mors håndskrift:

Kælenavn var *Gegang* indtil jeg lærte at sige *Christian* (mente nu selv det var et øgenavn)

Født tirsdag d. 18/6-1940 kl 19.45. Vægt 4 kg og 51 cm

Fødselshjælper (jordemoder) fru Laursen fra Nr. Nissum

Døbt 14. juli 1940 af provst Olsen i Gudum kirke

Faddere Johanne Sørensen, gudmor, Søren Sørensen

Maren Sørensen (min faster)

Peter Futtrup (morfar)

Gæster bedstefar, bedstemor (må være farmor), Maren og Katrine (fastre)

Svend, Kirsten og Ville (mors halvsøskende)

Niels Pedersen m familie (gift m faster Petra)

Provst Olsen med frue

Første tand 7 mdr gammel

Vaccineret 15. sept. 1944

Første skridt 28. maj 1941 (bedstefars fødselsdag)

7 april 1944 første skoledag i Gudum Østre skole lærer Moeslund

23 juli 948 mæslinger og meget syg m høj feber

23. marts 1943 vaccineret mod difteri

Konfirmeret 31 marts 1954 m besøg af provst Olsen og det meste af nærmeste familie samt 15 naboer og venner.

Min fødsel var voldsom og lang og mor og jeg var tæt på ikke at overleve. Det eneste jeg husker Mor har sagt om dette var et mit ene øjenlåg hang lidt og at det var en skade fra fødslen, ellers var det et emne der ikke blev snakket om. Så min viden om dette er fra familie og små bemærkninger jeg har opfanget hen ad vejen.

Billedet her er det ældste jeg har kunnet finde. I det album det er scannet fra står der med Mors håndskrift, to en halv måned gammel. Jeg har forsøgt at forstørre billedet op og så ses det tydelig at mit venstre øje er beskadiget. Øjenhulen er mindre og der er ingen pupil at se.

Det var også først i min voksenalder det gik op for mig at Mor var total blind på det ene øje. Hun havde i sine unge dage i en længere periode været på et hospital eller lignende sted i København til behandling for en svær betændelse i det ene øje, der medførte total blindhed på det øje.

Foto fra forår 1941, stående i vindue i soveværelse.

Tilbage til zinkbaljen

Det var i varmt vand fra komfuret. dels fra en løs kedel og dels fra den faste vandgryde bagerst på støbejernskomfuret.

Det var før der var indlagt vand og afløb i køkkenet dvs. vandet skulle bæres ud igen efter brug, det blev hældt i afløbet i bryggerset.

Foto Højgård fra vest med husmøllen og træ kylling hus forrest der blev til pindebrænde i en 11. februar storm / orkan

Der var kun en enkelt vandhane i stuehuset. Den stod op mod øst væggen i bryggerset mellem værkstedsdøren og et bord hvor der i den sydligste

ende (ud mod gårdspladsen) var en indbygget vask af træ, ikke særlig lækker, med

afløb ned til gulvet hvorfra der var et afløb til en lille muret beholder, til opsamling af slam, på sydsiden af huset og derfra videre ud mod kostalden hvor der var en nedslivnings brønd.

I det sydøstlige hjørne af gårdspladsen, tæt på hhv. lade og kostald har der været en muret beholder hvor vand fra brønden blev pumpet op i når det blæste og vinden trak vindmøllen på taget af laden.

Jeg husker megastore snedriver i haven så høje som træerne! - hvor vi legede og gravede snehuler. Men når jeg nu i dag ser på billeder fra dengang, hvor store træerne var dengang, eller rettere hvor små, så må jeg sande at der er noget der hedder erindringsforskydning.

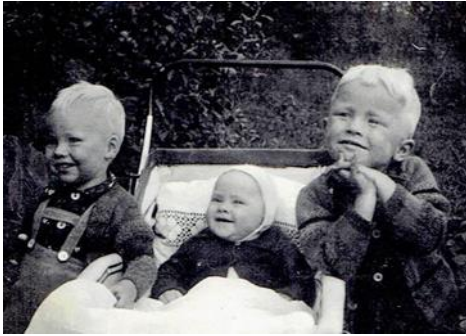

Når vejene skulle ryddes for sne, kom snefogeden og beordrede folk til at møde op med en skovl for at kaste sne. Det var dengang et borgerlig ombud, altså en pligt. En enkelt gang husker jeg man "bænkede" sneen op, dvs. den ene mand smed sneen op til en mand der stod lidt højere der så smed sneen op til en der stod endnu højere.

Onkel Ville 16. marts 1943 da bror Hans fyldte 1 år.

Vi kælkede lidt på gravhøjene, men de var for stejle så vi havde ikke rigtig nogen egnede steder. Enkelte gange kælkede vi i naboens mergelgrav. Jeg købte et par ski af Rikard i Nordenskov for 20 kroner. En gang imellem løb jeg lidt på dem i bakkerne nord for Hedegård ved Serupvej hvor vi også havde vores kælk med, der kunne vi få nogle lange ture, ulempen ved de lange ture var jo at der var lige så langt når kælken skulle trækkes op til toppen igen. Her tabte jeg mit armbåndsurs og trods langs tid søgen bl.a. med hjælp fra en hund i Lemvig fandt jeg dem først igen da sneen var smeltet.

I et lavt areal syd for naboen i Lergrav legede vi om vinteren på isen, men jeg har aldrig haft skøjter.

Sommer 1944, nu er vi så blevet tre. Hans til venstre med et af sine sjældne smil.

Om sommeren gik vi i skole to dage om ugen og fire dage om vinteren i al fald når vi gik i den "store klasse" hvor der var fire årgange. I den lille klasse med tre årgange var det så modsat

Hvad lærte vi så, ja i al fald at regne og skrive og så bibelhistorie og salmevers. I middagsfrikvarteret cyklede jeg ofte hjem for at få noget at spise. Der var ca. 1800 meter at cykle på grusvej.

Vi legede udendørs i skolen, det kunne være rundbold og herhjemme legede vi at "sparke til dåse" - det var jo noget billig legetøj. Indendørs herhjemme havde vi lidt teknisk legetøj af jern som vi byggede forskellige ting af, det kunne være en bil, men da vi manglede en enkelt tandhjul, blev det en bil hvor rattet skulle drejes til venstre når der skulle drejes højre.

Advent.

Når vi tænder det første lys i adventskransen, kommer jeg altid til at tænke på Clausen, vognmand C. M. Clausen. Han arbejdede med at opdyrke Gudum Hede. Han pløjede skrænter, rykkede selvsåede træer op med sine store og bomstærke heste og kørte mergelen ud i sine to specialbyggede gummivogne. Han boede hos os, i al fald i to år, fra foråret til hen imod jul. Han må have været her i advent og været i stuen sammen og hygget med os om aftenen. Knageme var et udtryk han ofte brugte.

????? 201201 indsæt jule herhjemme og på vagt i Fredsskoven

???? 201202 mange rotter i tidl. slagtesvinestald

En glad bedstefar med mig på armen på min 1-års fødselsdag. Jeg har taget dette dårlige billede med fordi jeg har følt gennem min opvækst, at jeg betød noget særlig for bedstefar. Ved nærmere eftertanke i dag, tror jeg at det hænger sammen med at jeg blev hans første barnebarn og at det skal ses på baggrund af, at bedstefar i perioden fra 1912 til 1931 seks gange, måtte gå den tunger gang efter en kiste fra hjemmet til Nørlem kirkegård for at begrave en af sine allernærmeste - to hustruer og 4 børn.

Jeg blev så født i 1940, så selvfølgelig har bedstefar været glad over at opleve en ny generation var på vej.

Vi legede meget i en gyngede fastgjort godt 3 meter oppe i lade, så kunne der komme nogle ordentlige sving på. Nogle gange lavede vi en dobbelt gyngede med en to meter lang bræt imellem, så kunne vi godt gyngede alle tre på én gang. Særligt vi ikke oftere fik skrammer.

Vi havde reb nok for når vi tærskede samlede vi det bindegarn fra som der var om negene, bandt det sammen og lavede reb ud af det på en rebslåmaskine vi stillede op i laden. Der lavede vi reb på 15 - 18 meters længde og det kunne være i forskellige tykkelser. Denne rebslåmaskine var ofte lånt ud til naboer der også lavede reb som de brugte til at laver grimer til køer og kalve.

Vi havde også en lille elmotor i vore legesager. Den kunne bygges ind hvor der var noget der skulle løbe rundt, men problemet var at de batterier vi havde til rådighed, gik hurtigt tom for strøm.

Senere fik vi en transformer så vi fra elstik kontakten kunne få de 12 volt som jeg husker der var muligt. Jeg tror at det var en af vore onkler der gav os den mulighed - og det var noget der ville noget, så kunne omdrejningerne komme op..

Når landmænd kom forbi skolen med et læs kartofler som han havde været på mejeriet og fået kogt var det en yndet sport lige at snuppe at par kartofler i forbifarten De smagte fortrinligt. De kogte kartofler var til grisefoder.

Far havde en violin, men det var sjældent han brugte den. Mor havde et orgel som også kun sjældent blev brugt. Det jeg husker mest fra Fars violinspil var når vores hyrdehund var indenfor hørevidde. Så kunne Far få hunden til at stikke snuden i vejret og sætte i med et skingrende hyl som var det fra en ulv.

Foto lærer Moeslund

Je g har desværre ikke arvet evnen til at spille noget som helst, det meste jeg har drevet det til var at spille Dejlig er den Himmelblå med en finger må Mors orgel. Derimod gik min søster Kis til undervisning, husker ikke om det var på orgel eller klaver. Hans kunne også svinge en violin.

Sammen med bedstefar (Morfar).

Lige op ad Østre skole var der et sumpet område, det var ajle fra Skodborg gårds svinehus der var drænet derned. Det lugtede fælt og gjorde om vinteren isen usikkert at færdes på. En dreng her fra nabolaget fald igennem isen og han var på hjemvejen omkring min mor for at beklage sig, han var i al fald, efter egen udsagn, mindst halvt druknet.

Skoledagen sluttede med at vi stående sang. Her står vi nu i flok og rad. Den allersidste skoledag var vi i degnes private stue og det var vi noget beklemt ved, jeg husker ikke hvad der blev sagt eller serveret. Men det var noget særligt den

sidste skoledag. Bemærk Tlf. og El pæle.

Som optakt til julen fik vi i skolen bestillings sedler med hjem om julebøger der kunne bestilles og vi fik lov til at bestille en enkelt børnejule bog. Den kom så til os får dage før jul.

Ventetiden op til jul hvor vi talte hvor mange dage der var til juleaften. Vi havde fået en stor kartoffel hvori der var sat 24 tændstikker og der hver dag måtte fjernes en tændstik

.

Enkelte år fik vi også en fælles julekalender

hvor det gik på skift hvem der måtte åbne dagens låge. Nogle gange var det en julekalender der skulle samles og blive til et slot eller lignende.

Fredag var der i nogle år busforbindelse her forbi Højgård over Gudumlund til Lemvig, Vi brugte forbindelsen bl.a. til juleindkøb og for at se juleudstillinger i forretningernes vinduer. Nogle gange var der i vinduerne udstillet små tog der kørte eller en nisse der stod og sprællede, dem var vi meget optagne af selv om det var koldt at stå stille på fortovet.

201201

Juleaften var jo en helt specielt aften og foregik i den "er pænstou" den pæne stue der det meste af året ikke var opvarmet: Dder var godt nok en lille kakkelovn der blev skulle suppleret med enten er 1200 watts el varmer eller senere en el opvarmet radiator. Men der skulle varme på mere end én dag før det følte varmt, men det hjalp selvfølgelig når alle stearin lys blev tændt. Nogle gange fik vi en glas portvin til deserten.

Far læste juleevangeliet i den meget store bibel hvor vores nærmeste slægt var skrevet på de første sider. Jeg mindes ikke at vi havde gæster juleaften, det var familien der holdt juleaften.

Juleaften 1959 var meget anderledes, da var jeg på vagt i fredskoven hvor der var militær militær bygninger og installationer der skulle bevogtes. Jeg var på vagt fordi jeg havde begået en forseelse ikke færdig skrevet

201201

Når der var missionsuge i missionshuset, kørte der også bus her forbi over Gudumlund og modsat retning hjemad. Der var ofte fyldt i missionshuset til disse møder hvor der var taler og sang, men ikke hverken kaffe eller andet.

Vi er aldrig blevet presset til at deltage, men det lå nok i luften at vore forældre helst så at vi deltog.

Jeg har en ubehagelig oplevelse i min erindring. Det var en dag i laden i nærheden af brønden og vandværket engang da en mand tog mig i skridtet. Det var efter en dag hvor jeg havde fået en mus op i mit jakkeærme og han sagde at det var da godt at musen ikke havde taget min tissemand. Jeg husker ikke hvem han var, men en der kom her på stedet en gang imellem. Jeg fortalte det aldrig til nogen, men jeg må have følt det meget ubehagelig siden det har sat sig i erindringen.

Tøj til tre store unger under krigen, hvor der var småt med alt, var selvfølgelig en opgave for sig for vore forældre, tøj blev syet om mange gange. Jeg husker tre steder i nabolaget hvor Mor fik hjælp til syning af tøj og til om syning af tøj.

Først skulle vi tre unger have det nødvendige, dernæst Far og Mor var sidst i køen når der skulle nyt tøj til. Jenny i Langager husker jeg , nok fordi hun havde børnetække, det var et godt sted at komme, og der var børn på alder med os.

En af vore pligter var at slukke lyset hos hønsene om aftenen. Hønses huset lå omme syd for maskinhuset, så det var ud i mørket vest om kostalden ned mellem maskinhuset og en række træer, det kunne være en kold tur og det var mørk og lidt uhyggelig ene at skulle derom, så der skulle ligesom tages lidt tilløb. Døren til hønses huset lidt på klem og hånden indenfor, et tryk på kontakten, og så hurtig den anden vej, ind i varmen og trygheden igen.

Den eneste gang jeg husker min Far meget vred var en dag Hans og jeg lå på loftet over kostalden og fik held til, da Far gik forbi nede i laden at ramme ham lige i nakken med en vandpistol.

Mine forældre var med i en læserkreds, det vil sige at naboer og venner hver købte en bog som gik på omgang mellem dem var med i læserkredsen. Så kunne man ved at købe en enkelt bog få lejlighed til at læse flere.

Det var for det meste bøger fra Lohses forlag. Der var en gammel kone her i nabolaget, hver gang hun til et bandeord, dem var der nu ikke mange af, men dem hun fandt stregede hun de grimme bandeord omhyggelig ud, uanset at bogen ikke havde været hele vejen rundt.

Onkel Cristian og faster Adda.

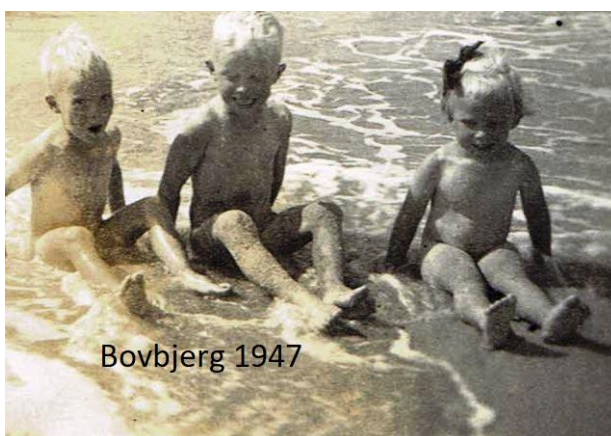

Onkel Christian arbejdede i Tivoli i København og det gav nok lidt ekstra ture da Moster og jeg besøgte Tivoli. Christian og Adda sendte i flere år stor julepakke til os. Første gang jeg så og smagte en appelsin, kom den i en sådan julepakke sammen med mange andre ting som for os var ukendt luksus.

Jeg tror ikke vi var i familie med dem, men måske Adda har kommet herover som feriebarndom. Men det var noget særlig når de kom som gæster. Moster skrev om billederne: På de vilde vover i Tivoli og store og små aber i Zoologisk have

Enkelte gange om sommeren var vi i vandet ved Bovbjerg. Køreturen derom var på ladet af vognmand Kristian Bondes lastbil. (Kræ Buenn)

Da vi lærte at cykle, var det på cykler der var alt for store for vores alder. Markvejen var det meste af sommeren god at cykle på, ulempen i forhold til grusvejen (Klosterhedevej) var at vejen var drivvej til køerne til og fra græsmarken.

Og den var begge sider var heget med pigtråd. så det var ikke hensigtsmæssigt at stå af eller vælte på cyklen ved køre ind i pigtråden.

Vi havde en sandkasse udenfor bryggersdøren. Det var resterne af en lille hestevogn eller kane hvor der var et sæde hvor vil alle tre kunne sidde og drømme om at vi kørte med hestene foran.

Vi samlede kartofler både hos naboer og herhjemme, det kunne være hele lange dage, men vi tjente så lidt lommepege. Herhjemme når kartofler skulle i kartoffelkulen midt i laden hvor der frostsikret med kornneg ovenpå og på tre sider, men ud mod køregangen var der en mur med en låge i. Fra vognen skulle kartoflerne trilles ned af en hjemmelavet sliske hvor jord kunne falde fra. Der var ikke fastbund i kartoffelkulen (kartoffelkælderens) så rotterne ville gerne spise med.

Så kom der en mand og lagde gift eller pustede dødbringende gas ned i rotternes gange. Den lugt kunne hænge i luften lang tid efter.

En gang da Far var på sygehuset stod jeg for markarbejdet omkring min 10 års alder. Jeg fodrede de store heste, om vinteren fik de vand af en stor spand som jeg knap kunne løfte der blev båret op til dem. Jeg lagde seletøj på dem fik dem spændt for harven og kom i gang med arbejdet. Især husker jeg en sådan forårmorgen hvor solen skinnede fra en skyfri himmel og der havde været let nattefrost. Jeg var stolt over på egen hånd at hjælpe ved markarbejdet.

Også meget specielt når vi skulle i skoven (Klosterhede plantage) at købe f.eks. hegnspæle. Først havde Far været hos en af skovfogederne i Gudumhus eller Fruerhøj for at købe det vi manglede. Dagen efter var det så med hestevogn ud at finde det Far havde købt. Det var ind ad de smalle skovveje hvor det duftede af harpiks og skov. Ud over hegnspæle kunne det også være rafter - lange tynde træer hvis hegnstråd skulle over en vej eller sti eller noget der blev kaldt ros eller

affaldstræ til at brænde i komfuret. Jeg tror enkelte gange vi også hentede kvas, altså tynde grene til at bruge som brænde, det var der ikke meget varme i, men det var billig. Det skulle så hugges i små stykker med en økse på en huggeblok. Der var nogen der havde en maskine til at hugge kvaset, den var ikke ufarlig at være i nærheden af, en af mine fastre fik engang hun stod og skubbede kvaset ind i maskinen at hun fik hun hånden for langt frem, - ups der røg det yderste led af en finger, eller to.

I august måned 1950 var jeg med Moster (Mors halvsøster) på rejse til København. Vi boede hos onkel Svend og Britta i en boligblok på Smørumvej. Boligblokken der var bygget af mursten, terrasse og beton. Det rungede ubehagelig meget og en meget fremmed lugt, jeg tror det var fordi der var indlagt gas. Moster sagde om mig efter: Den dreng er umulig at imponere.

Nysgerrig som altid.

Jeg kunne se når Far kørte ajle ud at, han lukkede op for ajletønden ved at vippe et håndtag om. Når han gjorde det, tog han et par meget lange og hurtige skridt for ikke at få ajle i træskoene eller støvlerne.

Det forlyder at det mente jeg også at jeg skulle prøve, så engang Far var ved at fylde tønden op med ajle fra ajlebeholderen, oplukker håndtaget sad lige i min hovedhøjde, så jeg prøvede om jeg kunne lukke hanen op, og det kunne jeg. Det skulle jeg aldrig have gjort.

Forår 1942 foto af Mor og jeg ved hønsehuset der var bygget som et halvtag ved syd gavlen af maskinhuset. Mor havde et stort hønsehold og æg blev solgt i Brugsen og var med til at betale det daglige forbrug af dagligvarer. Der var mange små vinduer i det hønsehus, formentlig noget genbrug, og det var ikke særlig egnet til leg med de tynde glas der var meget sarte.

Senere fik jeg lov at bygge et dueslag i det fjerneste hjørne af hønsehuset. En periode havde

jeg mange duer der yngede i redekasser forskellige stede i hønsehuset. Senere et større dueslag (bur) oven på nordøst hjørne af laden hvor der tidligere var hestestald. Der var duer helt op til rygningen af laden, Gulvet var noget råddent så der skulle færdes med forsigtighed. Husker ikke fra hvornår eller hvortil men på et tidspunkt har nok haft et halvt hundrede duer.

På dette loft over hestene stod der en hakkelsemaskine, der hakkede kornneg i småstykker og via en åbning faldt de ned i hestestalden hvorfra de blev båret op i hestenes krybber.

På kostald loftet, der mest blev brugt årets avl af hø, var de vestligste to fag (ca. 5 meter) til tørv. Der var et tørvehus nedenunder og et hul i loftet så der kunne smides tørv ned efter behov.

Mosen var noget særligt. Vi havde et lille stykke mose i Resenkær hvor vi hver sommer gravede tørv med en speciel tørvespade for derefter at

lægge dem til tørre indtil de skulle sættes op i røgler og færdigtørres. De pæne og hele tørv udgjorde den udvendige del af røglen og småstykker og snus kom inden i.

En gang havde vi en mand fra Nissum med traktor og vogn til at hente tørvene. Før min tid og før der i 1936 blev bygget til kostalden, var der en selvstændig bygning til tørv og formentlig også til andre daglige fornødenheder. Den lå syd nord som den vestligste længe.

I haven havde jeg en lille vindmølle der kunne løbe rundt i en rasende fart fordi den var bygge op af et kugleleje fra et cykelhjul som enten morbror Ville eller Svend havde lavet til formålet.

Min far var en ivrig fotograf og derfor har vi mange billeder fra vores opvækst men kun få billeder af dagligdagen i mark og stald.

Vi gik i søndagsskole her ude i Gudum Syd og det blev holdt i private hjem med vor lærer og en nabomand som lærer. Søndagsskolen i Gudum Nord blev holdt i missionshuset og blev betegnet som Gudums Søndagsskole i modsætning til os her ude fra hede siden, det var Gudum Syd søndagsskole.

Vi var sammen med søndagsskolen fra Missionshuset en dag på en fælles udflugt til Søndbjerg Strand i sommeren 1950.

Jeg var glad for heste og det var en sorgens dag og jeg havde en stor klump i halsen da den sidste hest skulle herfra efter at vi havde fået traktor. Hesten blev solgt til en af nybyggerne i Gudumlund.

Vemodig farvel til klavs

I det nye tørvehus der var i forlængelse af kostanden, var der lige indenfor døren et lille DAS, altså datidens vc. Der var et bræt med et rundt hul i og så en spand nedenunder, der lugtede ikke særlig rart, og spanden skulle tømmes en gang imellem.

Indholdet kom ud på møddingen eller blev gravet ned i haven som gødning. Hvis det blev gravet ned til rabarberne, blev der nogle gevaldig store rabarber året efter. Når Far og vi to drenge skulle skide, det vi i dag vil kalde at gå på vc, så gjorde vi det i grebningen i kostalden bag ved køerne. Så var det med at holde øje med den nærmest ko, for det var ikke rart hvis den skulle tisse medens vi sag der. Det ville ikke være rart hvis en ko pissede os lige i nakken det er ikke bare en lille strint der kom men en skylle.

Jeg var meget fugle interesseret. Om vinteren lagde vi afrensning fra tærskværket ud i sneen til fuglene, så kunne jeg sidde i den lune stue og skrive navne op på hvilke fugle jeg kunne se. Jeg havde fået en fuglebog af min bedstefar,

og ved mange fuglebilleder står der en dato for hvornår jeg først gang havde set den enkelte fugl. Bogen har jeg stadig.

På mit værelse da jeg boede på loftet havde jeg monteret en stærekasse uden bagbeklædning ud for et vindue, så kunne jeg følge livet i stærekassen fra stæren kom med materiale til reden, til ungerne var ruget ud, Så kom der en travl periode hvor de gamle stære fløj i pendulfart med mad til de sultne unger. De gamle stære tog ingen notits af at jeg var med på en kigger

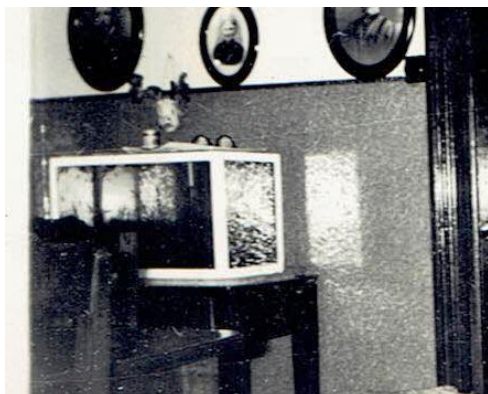
Vi havde en meget fornem B&O radio som Far havde vundet på en lodseddel. På radioen kunne vi lytte kortbølge stationer som vi, med en enkelt undtagelse, ikke forstod en lyd af. Men der var ikke så mange der havde den mulighed med kortbølge radio.

Den tilhørende antenne gik fra rygningen på stuehuset rygningen på kostanden.

Engang onkel Svend var på besøg riggede han nogle ledninger og vist en udtjent højtaler sammen så vi ude fra entreen via en ledning kunne sige noget der kunne høres i den nye radio, det legede vi så med nogen tid, det var jo nyt og spændende. .

Personer fra venstre Markus, der rejste rundt og solgte bøger, han manglede noget af sin højre kæbe, det så lidt uhyggeligt ud, men han var en hyggelig mand og han overnattede en gang imellem. De øvrige på billedet er Mor, Far, Kis og Hans.

Akvariefiskenei stuen var min store hobby i nogle år, det var spændende selv om glasset jævnligt skulle rengøres. Jeg husker ikke navnene på hvilke fisk jeg havde, men en del forskellige. Jeg kan stadig godt lide at se på fisk svømme i et akvarium.

Søster Kis blev meget syg af kighoste, hun hostede så voldsom at hun fik blodsprængninger i øjnene, og lægen frygtede at hun kunne blive blind. Far havde et abonnement hos Zonens redningskorps. Jeg ved ikke om det var egen læge der foreslog at få Kis op at flyve rundt i ret stor højde i 2-3 timer. Den tyndere luft skulle være godt.

Vi stod herhjemme og fulgte flyet medens den kredsede rundt i luften. Vores egen læge Freddy Kermit Christensen var med ombord og det blev et vendepunkt for kighosten. Efterfølgende var Zonens folk meget aktive og brugte denne solstrålehistorie til køre rundt her på egnen for at få flere til et tegne sig for et abonnement.

Min lillebror Hans, der døde her i år 2020, var som dreng igennem en lang sygdomsperiode med indlæggelse på Lemvig epidemisygehus, det har nok været lungebetændelse. Han måtte ikke få besøg så kontakten til ham var i en periode i form af at vi stod udenfor og kunne se ham gennem vinduerne. Jeg husker Mor kom grædende hjem nogle gange når hun havde været en tur på sygehuset for det så slemt ud. En dag hvor det så sort ud for Hans kom overlægen og fortalte, han vidste ikke mere hvad han kunne gøre, men der var kommet noget nyt medicin som han ville prøve på knægten. Så kom Hans sig. Det må have været Penicillinets indtog på Lemvig sygehus. Hans kom sig og blev ret hurtig udskrevet. Vi har et foto hvor vi alle fem sidder ude på en solskinsplet hvor Hans i hænderne har et lille spejl som havde fået til sin cykel som velkommen hjem. Så var der glæde i Højgård.

Min største skræk

var når Far skulle spænde pakningen på vandværket fordi der sprøjtede for meget vand op omkring den jernstang der gik ned i brønden til stemplet og kontraventilen i bunden af brønden. Brønden var 25 m dyb. Når Far skulle spænde pakningen, lagde han sig på maven med overkroppen ud over brønden, og medens han holdt fast i noget med den ene arm kunne han med den anden arm lige nå ned og spænde pakningen med en rørtang.

Jeg og formentlig også min broder Hans satte os på hug og holdt fast i hans ben selv om vi jo ikke havde nogen som helst chance for at kunne holde ham hvis han fik overbalance.

Engang tabte han er rørtang så den må stadig ligge i bunden af den dybe brønd.

På et gammelt foto ser vi brønden fra dengang brønden var udendørs og vandet blev hejst op i spande, senere er der bygget til laden og derfor er brønden nu indendørs i laden.

Da der kom vindmølle på Højgård, var det møllen der trak vandpumpen via en lang

aksel der gik på undersiden af spærerne på ladens vestside fra møllens placering og hen til vandpumpen. Jeg kan ikke huske den lange aksel, men kan huske hvor lejerne sad til den lange aksel. Via en ombygget gearkasse fra en gammel bil blev akslen rotation omsat til at trække stangen op og ned i brønden. Gearkassen kørte i bakgear. Hvorfor det lige var i bakgear, var nok en tilfældighed.

Senere kom der automatik på vandværket. I en muret udgravning i den nærmeste lade gulv var der monteret en tryk beholder og en mekanisk afbryder der stoppede pumpen når der var tryk nok på

vandrørene. Senere fik vi en lokal smed til at ændre udvekslingen fra en udtjent halmpakker til at trække vandet op som afløsning for gearkassen

Senere da der i 1939 blev etableret elforsyning til Højgård fik vi en 7,5 hk motor til tærskværk og kværn samt en én hestes motor til vandværket. Da vi fik malkemaskine, trak den samme motor malkemaskinen, det vil sige at den fladrem der trak vandværket blev taget og en kilerem sat på til at trække malkemaskinens vakumpumpe.

På et tidspunkt hvor der ikke altid var vand nok i brønden blev det nødvendigt at bore et rør med filter længere ned i bunden af brønden. Det var en smed fra sognets maskinforretning vi hejsede ned og han hvor han sad på en tværbjælke på det rør der skulle bores ned.

Når vi hejsede ham op og ned sad han på et bræt med et hul og under hullet

var der slået en knude og han var ikke sikret på anden måde. Operationen lykkedes og vi havde nok vand igen. En del år senere kom der elektrisk injektor pumpe til at pumpe vandet op. Det reb der blev brugt til at hejse smeden op og ned blev solidt fastgjort til et af de store bjælker i laden. Men det hjalp jo ikke hvis smeden faldt af det træestykke han sad på.

Senere hjalp jeg naboen og den samme smed var nede i hans brønd for at uddybe den ved at brønden blev gravet lidt dybere.

Det var bestemt ikke nogen ufarlig opgave at blive hejst ned i en sådan brønd. Både vor egen brønd og brøndene på nr 35 og 37 står fuldstændig lodret, men der fandtes brønde der står så skævt og går i en bue ned, så når smeden var i bunden kunne han ikke se op til overfladen.

Der kan også være iltfattig i en brønd, så nogen brugte at hejse en høne ned før smeden. Hvis hønen var død når den kom op så ventede smeden til en anden dag med at udføre arbejdet.

Et tændt stearinlys kunne også bruges til at afprøve om der var ilt nok dernede.

Når barometret stiger, så trykkes der i sagens natur luft med ilt derned. Modsat når barometret (lufttrykket) falder skal luften op igen er det derfor farligt at gå ned i en brønd.

Nå vi oplever et kraftig barometerfald kan vi i nordenden af den 28 m lange lade hører det suser henne ved brønden. Det lyder lidt uhyggelig når "Brønden hvæser" Den kan hvæse i flere dage. Det kan den stadig.

Konfirmationsforberedelse, "at gå til præst" - det foregik i præstegården hos Provst Olsen. Bibelhistorie, skriftsteder og salmevers, skulle man kunne udenad, hvis ikke så lød der et "sæt dig ned" det var ikke noget man pralede af at have fået en "sæt dig ned" Det var nu ikke noget der overgik mig, men jeg havde også brugt meget tid hjemmefra for at lære det der skulle læres udenad.

Man sagde ikke du til provsten, men alle de konfirmander som provsten havde konfirmeret, sagde han efterfølgende du til.

Foto fra min konfirmation. Bemærk at sådan så dagligstuens syd væg i ud i mange år.

Konfirmation.

Jeg var syg på min konfirmationsdag og af den grund havde provsten kamferdråber med i sin præstekjole, sådan for en sikkerheds skyld. Der blev dog ikke brug for dem ved den lejlighed. Konfirmation herhjemme, så blev soveværelset ryddet og der blev sat borde og bænke ind i stedet. Disse borde og bænke var noget som naboer lånte af hinanden.

Jeg fik et fotografiapparat i konfirmationsgave, et Box kamera med nogle firkantede én gangs blitz pærer der kunne sættes oven på kameraet - de lugtede svedent ved brug og denne lugt hængte i stuen flere dage efter. Med det gjorde ingenting - det lugtede af moderne tider.

Far døde i 1962 på Lemvig Sygehus efter en hjerneblødning. Man forventede han ville dø efter få dage, men der gik ni dage. Mor besluttede at våge ved han. Efter få dage kom overlægen: Fru Sørensen, De kan lige så godt tage hjem, her kan De ikke gøre hverken fra eller til. Og hvis der var noget De skulle havde talt med Deres mand om er det endegyldig for sent.

Det slog selvfølgelig Mor ud og hun betroede sig til provsten, der var blevet pensioneret og brugte megen tid til at besøge de syge fra sognet der var indlagt på sygehuset. Ude på gangen traf provsten så overlægen og overlægen gentog hvad han havde sagt til Mor.

Provsten vidste selvfølgelig at han ikke havde noget som helst at skulle have sagt overfor den selvbevidste overlæge. Derfor blev provsten bare stående stille og tavs og så overlægen i øjnene men uden at sige noget.

Der blev de to stående indtil overlægen gik sin vej væk fra den tavse provst. Efter det øjeblik måtte Mor være lige så meget hos Far som hun ville.

Nogen tid efter sagde provsten, enten til mig eller til Mor: Jeg tror overlægen havde dårlig samvittighed.

Sådan kan man jo udtrykke noget kraftfuld uden at sige noget.

Foto, forrest fars fire søskende. Foto måske fra en konfirmations fest.

Jeg var hjemme som medhjælp hos mine forældre i 1954 og 1955 I sommeren 1956 tjente jeg i Bigården, en ejendom i Gudumlund. Det var ikke nogen let plads, der skulle bestilles noget. Men bagefter var det en god anbefaling at kunne sige at jeg havde haft plads der. For eksempel brugte jeg halm i gummistøvlerne i stedet for indlægssåler. Den halm skulle jeg skifte uden for arbejdstiden, derefter skiftede jeg selvfølgelig halmen når manden var uden for synsvidde. Der blev arbejdet efter et ur der var 10 minutter tidligere end dansk normal tid. Den regel gjaldt når vi stod op, men den gjalt ikke ved arbejds ved ophør.

Året efter tjente jeg i Mellem Tang som anden karl, der var bedre arbejdsforhold. Her foregik personlig vask i malkestalden i koldt vand.

Jeg var på bedre talefod med manden på stedet end forkarlen var. Og nok derfor fik jeg de lette opgaver, til forkarlens utilfredshed, herunder at køre med traktoren i marken.

Min faster var husbestyrerinde på stedet og på mit værelse havde jeg en petroleums ovn til lidt opvarmning i den kolde tid og her arbejdede jeg, som hobby, på et specielt spejl, der medførte at jeg savede og bankede lidt om aftenen. Det endte

med at det var slut på en bestemt klokke slet, fordi manden ikke kunne sove, hvad der ikke var noget at sige til. Jeg har spejlet endnu.

Efter min plads i Mellem ang og min start i militæret var jeg hjemme en måneds tid og hjalp med at få samlet årets roehøst. Det foregik med en fork, roerne skulle så læsses af med en greb i en roekule på jorden der senere skulle dækkes med enten halm og plastik eller tidligere endnu med halm og jord.

I de perioder hvor jeg arbejdede hjemme hjalp jeg også på forskellige ejendomme som daglejer, det kunne være at hjælpe ved at tærsk korn, det har jeg gjort mange gange, eller måske ved at læsse møg der skulle køres ud og spredes på marken. Det kunne også være at passe en besætning hvis mand og kone skulle til fest længere væk.

Tre generationer, til venstre min farmor, som jeg kun svagt kan huske. Hun døde da jeg var 5 år gammel.

Sidst i 1950'erne fremkaldte jeg selv mine billeder i et mørkekammer jeg havde indrettet på mit lille værelse på stuehusloftet. Dengang var der ruller med film i apparatet. De skulle så indsættes i et fremkalde boks og det skulle foregå i et specielt lys fra en pære der var beregnet til det altså mørkekammer belysning hvor filmene kunne behandles uden at tage skade og hvor der alligevel var så meget lys at det kunne lade sig gøre. Jeg havde selv fremstillet en kasse hvor jeg kunne styre at billederne fik de nødvendige antal sekunders belysning inden de skulle færdiggøres. Så skulle de klippes i

stykker og hvert enkelt negativ skulle overføres til et specielt papir.

Foto af mit værelse på få kvm. Det var uden isolering men kun med en tynd trævæg og en utæt skydedør: Jeg var godt stolt da jeg flyttede ind der, for det var mit værelse. Men her kunne jeg være mig selv når jeg f.eks. skulle have ro til at læse.

Det var særdeles varmt om sommeren og tilsvarende hunde koldt om vinteren. Når jeg gik i seng om vinteren lagde jeg mit tøj nederst og sov på det, så var tøjlet dejlig varm når jeg skulle i det om morgenen

Haven var altid et godt samlingssted når vi havde gæster og mange billeder er taget i haven der var nord for stuehuset. Haven må være anlagt nogle år senere end stuehuset blev bygget i 1922. Måske haven først er anlagt efter Far og Mor blev gift i 1936. Foto Onkel Christian og faster Adda yderst, på besøg.

Min farfar spurgte sine 5 børn om de ville have et nyt stuehus eller pengebeløb. De valgte et nyt hus der så blev bygget i 1922 fire år før min farfar døde.. Jeg har ikke kunne finde i gamle dokumenter at der skulle være optaget lån i forbindelse med byggeriet. Så måske det slet ikke var så dårlig at være hedebonde.

Her er det min Fars familie der er på besøg

Her er det familie på min Mors side. Britta og onkel Svend bagest i højre side

En dag da jeg sad og malkede en ko med hånden stod min Kolding fætter Per og betragtede malkningen, kunne jeg ikke nære mig for at sende en stråle af varm mælk hen imod ham, den ramte her lige midt i fjæset.

Det minder han mig på hver eneste gang han kan komme af sted med det.

Som børn havde vi hver især vor egen lille have på et par kvartrat meter i nordsiden af haven, som vi selv skulle passe, bl.a. havde vi aurikler blomster og radiser som vi også helst selv skulle spise noget af. De havde en flot farve men smagte nu ikke særlig godt.

Haven der hørte til Højgård før 1922 blev stadigvæk brugt helt op til da vi byggede ny stald i 1965 og blev betegnet den gamle have. Der havde Mor køkkenhave og der var nogle rigtig gode hyldebær som den nordlige afgrænsning. Far ryddede nogle meter ud mod kommunevejen for at kunne køre ind til gasbeholderen uden skulle ud på kommunevejen.

Jeg spillede fodbold på den nye Gudum Stadion og kom i KFUM og var med når der blev holdt udflugter i bus med Jakob Riis fra Ferring. Han underholdt med historier undervejs, nogle gange nogle værre skrøner han serverede og vi morede os.

Det var ture i Jylland og Fyn, en dag så jeg en fasan,. Det var første gang jeg så en levende fasan som der ikke dengang var nogen af heromkring.

Vi havde i haven nogle store gule og velsmagende stikkelsbær. Vort problem var at når "Kolding knægtene" havde været på besøg så var der ikke flere af de gode stikkelsbær tilbage. Mor plantede godt nok en busk til os andet sted, men den fandt de selvfølgelig også ret hurtig.

Før det nye stadion kom, spillede vi håndbold på en græsmark nord for Vestre skole i KFUM og KFUK-regi. Der blev altid sluttet med andagt og sang. Vi ville nu hellere spille fodbold, der foregik på en græsmark få hundrede meter fra Højgård, vi kunne høre at der var liv og glade dage. Men fodbold foregik i idrætsforeningen og der fik vi ikke lov at komme.

Naturoplevelser i skoven

Da jeg havde plads i Bigården var jeg i skoven så snart lejlighed bød sig. Der var et lille vandhul et par hundrede meter fra skovbrynet men ofte fortsatte jeg helt ud til "Den gamle Dige" en kilometer længere inde i skoven. Jeg gik altid på må og få, altså uden en plan for vandringen og kender derfor den del af Kloster heden som "min egen bukselomme" Det skete kun en enkelt gang, mange år senere, at jeg mistede orienteringen, altså for vild. Så fortsatte jeg med at gå lige ud til jeg igen fandt et kendt sted, og ellers tog jeg bestik af vindretningen og hvordan træernes bark så ud, der var som regel forskel på nord og sydsiden.

Så fik mange gode naturoplevelser med skovens dyr og fugle. Engang overrasker jeg et dådyr, så tæt på at jeg var lige ved at træde på det, den lå og hvilede sig og pludselig for den op med at skrig, jeg ved ikke hvem af os der blev mest forskrækket.

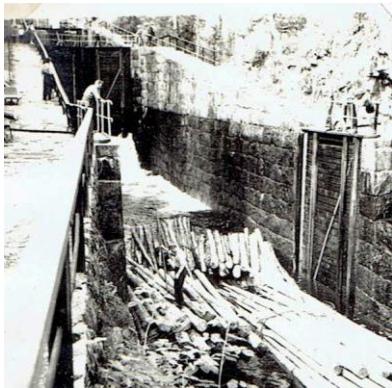
En anden gang stod jeg ansigt til ansigt med en kronhjort med få meters afstand. Først stod vi begge fuldstændig helt stille nogle øjeblikke indtil den skyndsomt forsvandt den modsatte vej. Jeg kunne kende mange af fuglene på deres sang.

Et par kilometer inde i skoven ligger der en gammel bunker fra krigens tid, den var lidt uhyggelig at gå alene ind i. Den ligger der stadigvæk.

Norges ferie

I 1957 tog jeg en ferietur til Norge og besøgte Frødis og onkel Ville i Skien. Vel ankommet, efter en nat i en ubekvem liggestol på færgen Peter Wessel fra Frederiks havn til Larvik i Norge faldt jeg i søvn på en af familiens liggestole med min venstre arm bundet op efter et bistik et par dage før afrejsen. Der tog onkel Ville et billede af mig med min egen fotoapparat. Bistikket havde fået min arm til at svulme voldsomt op.

Det blev en spændende tur at skulle rejse i Norge egen hånd. Onkel Ville hentede mig i Larvik i en af firmaets lastbiler. Firmaet var et skrotfirma der klippede jernbjælker og andet, op til omsmelting. Ja de kaldte det at klippe de 70 cm store I jernbjælker. Det kunne høres over hele dalen. De skrottede også skibe og lokomotiver. Når det skrottede, skulle videre til omsmelting og genbrug blev det sejlet direkte fra firmaets egen havn.

Andre dage tog jeg på tur blandt andet med færger op gennem sluseanlæggene i fjeldene og så hvordan de slusede træstammer til tømmer ned gennem sluserne. En dag jeg cyklede et sted i byens omegn blev jeg overrasket af et voldsomt tordenvejr, så jeg stillede mig op ad et hus et sted hvor ingen var hjemme så jeg undgik at blive meget våd. Tordenvejret lød meget voldsomt midt i de norske fjelde.

Var også en tur i Brækkeparken i Telemarken. Det blev en spændende og oplevelsesrig rejse. Foto: Godt hjemme fra Norge

Min broder Hans og jeg tog et år en tur på cykel, besøgte familie i Tem ved Silkeborg og vor onkel Svend i Kolding. Den sidste dag tog vi turen fra Kolding og hjem i et stræk og meget af vejen enten på brosten og grus.

I vinteren 1960 - 1961 havde jeg ophold på Hammerum Landbrugsskole med den legendariske forstander Møller. Det var nogle gode måneder hvor vi sugede viden til os. Der var på holdet

flere som jeg havde været soldat sammen med i Næstved. Vi forsøgte efterfølgende at holde lidt sammen ved hjælp af en vandrebog men forbindelsen døde ret hurtig ud.

Ved et aftenarrangement hvor der var besøgende udefra, måske landboungdom, gik det op for mig hvor meget disse karle fra landet kunne lugte af ko selv om de havde skiftet tøj, men sandsynligvis ikke havde skiftet undertøj.

Et af kammeraterne, Jørgen, var jeg som soldet flere gange med hjemme hos hans forældre i weekenderne ligesom jeg var på tilsvarende besøg på både Falster og Lolland. Falster turen var på bagsædet af en motorcykel.

Jørgen, der var en ægte og besindig Sjællænder og ungkarl. Han købte senere gård i Thy hvor vi besøgte ham og han besøgte os.

En dag jeg sad her på mit kontor, fik jeg en underlig fornemmelse, Jeg følte at jeg kunne hører kirkeklokker. Et par dage senere fik jeg besked om at Jørgen var død, han havde skudt hovedet af sig selv med et jagtgevær omkring det tidspunkt jeg mente at kunne høre kirkeklokker.

Han havde det nok lidt svært med at vi andre kammerater var blevet gift og havde stiftet familie.

Soldater tiden

Ved sessionen ønskede jeg at aftjene min værnepligt ved panserregimentet Holstebro. De kunne ikke lade sig gøre, men jeg kunne komme til Næstved til Gardehusarerne som også var et panserregiment også kaldet hærens knytnæve, og sådan blev det.

Det blev så også igen en rejse på egen hånd. Med toget fra Struer, med skift nogle gange undervejs. Den første nat sov jeg i en ledig seng et sted på kasernen.

De første fire måneder var som rekrut og boede i nogle gamle barakker hvor der skulle fyres op i en gammel kakkelovn hvis vi ønskede lidt varme. Der boede jeg fra først i november til sidst i februar. Der var flere gange hvor det fra frostvejr så tæpperne vi havde over os kunne være helt stive når vi vågnede om morgenen.

Gardehusarerne brugte ikke soldaternummer og navn som kaldenavn. I stedet vi fik alle et bynavn som kaldenavn. Jeg fik navnet Struer fordi anden før mig fik navnet Gudum, han var fra Sjælland. Når jeg rejste hjem på orlov, skulle hjem var det lidt underlig at høre der i højtalerne blev sagt Struer, Struer.

På gardehusar kasernen kom jeg hurtigt i forbindelse med nogle andre med KFUM-
emblem. Vi holdt til privat hos regimentets køkkenchef, Magnus Schrøder, der
boede i en lejlighed på kasernen. Schrøder var ikke gift så det blev mit fristed og
mit andet hjem i de 16 måneder, døren var aldrig låst og vi var der så snart der var
mulighed for det.

Ofte om søndagen lejede vi en bil og så kørte vi rundt på Sjælland, sammen med

Schrøder, og besøgte de mange
seværdigheder, lige fra Kronborg og de
mange herregårde og utallige andre steder
og der foruden cyklede jeg meget i
Næstveds omegn.

Foto af Schrøder mellem Far og mig.

Der var en lille andagtsstue på kasernen
hvor der blev holdt gudstjenester med
lokale præster. En dag efter en
gudstjeneste blev præsten inviteret med til
kaffe hos Schrøder, som præsten dog
høflig afslog, det eneste han havde på under

præstekjolen var et par underbukser.

Om sommeren var vi nogle der om aftenen cyklede ud til nogle landmænd og tjente
lidt penge ved at luge roer.

Efter rekrudttiden rykkede jeg op i dækningsstyrken, og dermed skiftede
barakkerne ud med kasernens murede bygninger.

Jeg fik udleveret en militær lastvogn som jeg
fik ansvaret for. Den var treakslet med træk
på alle hjul. På ladet var der indrettet kontor
og jeg var så fast chauffør hos en
kaptajn løjtnant og dermed også som bydreng /
kontormedhjælp hos ham. Det var et godt sted
at være.

Min lastbil var en af de yngre med lukket
førerhus, medens de fleste ellers var med åben

førerhus.

Var der udsigt til beskidte øvelser forude var ham jeg kørte for, så højt placeret i
det militære hierarki, og han var hurtig til at rekvirere ekstra hjælp til et eller
andet - og det var mig.

Foto af mig på taget af min militær lastbil med påmonteret en 12,7 mm
maskingevær, foto taget på ved øvelsen i Holstebro.

Vi var i sommeren 1959 en uge eller to på øvelse i heden syd for Holstebro. Det var
varmt sommervejr så det var ren afslapning da først vi havde lastbilen placeret i

terrænet og havde fået den kamufleret. Vi badede i et vandløb i nærheden. Ved en anden lejlighed på en øvelse et andet sted havde en soldat fået fat i noget skarp ammunition og skød med skarp hen over hovedet på os andre. Da var en ordre om at komme i dækning ikke nødvendig.

Jeg var i en fortrop og skulle vise vej for dem der havde fået køretøjerne transporteret på togvogne til Holstebro. Jeg blev sat af i Nr. Felding på hjørnet ved købmanden. Men efter den lange tur i kolonne kørsel med lav fart fra Næstved til Holstebro, var jeg træt og søvrig og satte mig på et fortov og ventede og vågnede ved, at dem jeg skulle vise vej drøede forbi.

Det er en alvorlig sag for en soldat at sove på vagt, men jeg blev aldrig tiltalt for forseelsen. Jeg ved så ikke om ham jeg kørte for også der havde en finger med i spillet, nok ikke utænkelig.

Men jeg kan fortsat ikke køre gennem Nørre Felding uden at tænke på det gadehjørne.

Engang efter en voldsom snestorm blev jeg sendt over til Rønnede på Hovedvej 2, der går fra København til Lolland Falster, for med min lastbil påmonteret snekæder og træk på alle 10 hjul og nogle hjælpe soldater på ladet, at assistere vejvæsenet og vi trak biler fri af snedriverne.

Efter min hjemsendelse, der var lige da Cuba krisen spidsede til med udsigt til krig mellem USA og Sovjet og det var på tale danske soldater skulle genindkaldes fulgte jeg i radioen i spænding og i stor ængstelse med i forløbet, det var de sidst hjemsendte der ville blive genindkaldt som de første.

De sovjetiske krigsskibe nærmeste sig Cuba. Men i sidste øjeblik vendte de om. Takket være præsident Kennedy der meddelte Sovjet at hvis ikke Russerne vendte om så blev der for alvor krig. Så vendte krigsskibene om og sejlede hjemad. Sikker en lettelse som stadig står meget tydelig i min erindring.

Stue 490 på gardehusar kasernen, min senv er nederst i billedet.

Jeg var engang med på papirøvelse, det vil sige øvelse uden levende soldater. Det kunne være over flere dage, men lastbilen skulle med til kaptajnøjntnantens papirer.

Jeg sov f.eks. i lejede værelser hos private og skulle bare være der hvis et ærinde skulle klares eller holde vagt i pauserne eller køre for en officer der skulle noget.

Så alt i alt er jeg nok kommet lettere igennem min soldatertid end de fleste, i al fald den ubehagelige del. Til gengæld fik jeg rigtig mange gode oplevelser.

Læs også min beskrivelse af min tid hvor jeg gjorde tjeneste i galauniform i en kommando direkte under kong Frederik den niende.

Jeg var i øvrigt genstand for en vits der kørte et stykke tid: hvis nogen kom forbi min lastbil der, tilsyneladende kørte uden fører ved rattet, så var det nok bare "Struer" (mit kaldenavn) der var nede af skifte gear.

Det var jo før gearene var synkroniserede så der derfor skulle der skiftes gear med dobbelt udkobling